

KAMIOŤĀ•KEM V AMERICE - 4

ĀEtrtek, 01 srpen 2013

Cestou domĀ uĀ¾ jsem vĀdĀl, Ā¾e s Frantou do budoucna jezdit nechci, on byl docela fajn jako kamarád, ale pracovat s ním bylo za trest. Jak sedĀl za volantem, našel si svoji pohodlnou polohu, lehce natoĀen doprava a opĀTMený o dveĀTMe, pravou ruku nataĀ¾enou na loketní opĀrku sousedního sedadla a tak vydrĀ¾el bez hnutí sedĀt deset hodin. Jel a pĀTMemýšlel si kdoví o Āem, sám ĀTMíkal, Ā¾e si v duchu promítá filmy.

Ty hrozné dálky a nedostatek Āehokoli, Āemu by se dalo vĀnovat trochu pozornosti, je hrozný. TĀTMeba Nebraska: Vjed do ní u Cheyenne ve Wyoming, vlevo je "úchvatná" podívaná na truckstop Antelope. Potom zase míle a míle niĀeho, protoĀ¾e savanĀ se jinak ĀTMíct nedá. Ono se to tady vlastnĀ jmenuje desert, pĀTMeloĀ¾eno do Āeštiny je to poušĀ. JenomĀ¾e kdyĀ¾ se ĀTMekne poušĀ, kaĀ¾dý vidí saharu a tohle pĀTMeci jen vypadá jinak. Pak vede dálnice 100 mil rovnĀ, s obĀasným velmi vzrušujícím exitem... Na 102. míli je mĀsto Big Springs, jméno je o nĀ vĀtší neĀ¾ mĀsto samo. Zprava se pĀTMipojí Interstate 76 z Colorada a je tam jeden z tĀch trochu horších truckstopĀ, "Kalumet". Dalších 296 mil je rovnĀ aĀ¾ do Lincolnu, mírná zatĀka vlevo a teĀ uĀ¾ se musí dávat "pozor" na cestu, protoĀ¾e po 30 mílích rovnĀ, na znaĀce 426 znovu vlevo a pak mírnĀ vpravo, ještĀ ĀtrnĀt mil a v Omaze; na hranici do lowy je to co by kamenem dohodil.

Já si vĀbec uvĀdomuju, jak ty dálky a cestovní Āasy klamou. KdyĀ¾ tĀTMebas pĀTMijíĀ¾díte do Arizony, je potĀTMeba u v úĀTMedníkĀm nĀco jako kreditní kartu, oni ji projedou Ātecí mašinkou a jejich poĀítaĀ ví, kdo pĀTMijel. TotĀ¾ pak pĀTMijel. A jejich daĀový poĀítaĀ ví, kolik mil jste jeli Arizonou a kolik silniĀní danĀ vám má pĀTMipsat na konto. Kdysi tam museli ĀTM zaparkovat a jít s doklady dovnitĀTM. Dnes je v dosahu ĀTMidiĀe za volantem okénko, kde ouĀTMada sedí a jednání probíhá z okna. Kartu je potĀTMeba mít pĀTMipravenou, aby jeden nezdrĀ¾oval.

BĀĀ¾nĀ jsem ji zaĀínal lovit z desek s doklady 30 mil pĀTMed váhou, i kdyĀ¾ jsem pochopitelnĀ musel vĀdĀt, Ā¾e to ještĀ pĀl hodiny, neĀ¾ tam dojedu. Nemyslím, Ā¾e by to bylo mou vrozenou zodpovĀdností, je to nedostatek jakékoli mozkové Āinnosti. Mluvil jsem s mnohými ĀTMidiĀi a shodli jsme se, Ā¾e je velmi Āasté aĀ¾ hrĀznĀ, jak si nepamatují cesty, kudy jsme jeli. NapĀTMíklad: pamatuju si, jak mĀjím mile marker Āíslo 50 a pak najednou koukám, pĀTMede mnou je Āíslo 390! Ujel jsem 340 mil, (547 kilometrĀ, šest hodin) a nevím o tom! NepĀTMejel jsem nĀkoho? Nevím, nepamatuju s

Franta mi vyprávĀl, jak je to fajn, kdyĀ¾ ĀlovĀk jezdí sám a na noc zastaví a vyspí se. Na to jsem ovšem mu zmĀnit podnik, Franta mi to ostatnĀ doporuĀoval. Majitel podniku, pro který Franta pracoval, byl znám tím, Ā¾e tu a tam nebyly jeho výplatní šeky podloĀ¾eny penĀzi. DoporuĀil mi jiný podnik, kde majitelem byl ĀEech, na kterého všichni nadávali, ostatnĀ na koho my ĀEeši nenadáváme. Zavola jsem mu a ĀTMekl, Ā¾e jsem o nĀm slyšel tolik špatného, Ā¾e musí nutnĀ být slušný ĀlovĀk.

To se mu asi zalíbilo, protoĀ¾e mi ĀTMekl, Ā¾e si mám vzít vĀci na cestu a pĀTMijet, pošle mne na cviĀnou jízdu s pak Ā¾e se uvidí. To jsem stále ještĀ nemĀl ĀTMidiĀák, ale dost našincĀ takhle zaĀíná. Kalifornie je dobré místo, mít trucking company a vozit ovoce a zeleninu na východ, ovšem bláznĀ a zoufalĀ, kteĀTMí chtĀjí ĀTMídit, nen nikdy dost...

Sbalil jsem si tedy raneĀek a vyrazil. Tentokrát jsem jel se Zdenkem, co si s americkým obĀanstvím zmĀnil i jméno, protoĀ¾e jeho jméno i pĀTMíjmení bylo pro AmeriĀany naprosto nevyslovitelné. Náš truck byl Freightliner cabover (po Āesku trambus) motor Cummins, 464 koní, devĀt rychlostí. Postel má jednu, ale zato "manĀelskou".

Shodou okolností jsme jeli zase do North Billerica, se Zdenkem jsme se pomĀrnĀ slušnĀ stĀTMídali. Byl pravý opa Franty, takĀTMka neschopný dlouhé jízdy, chtĀlo se mu poĀTMád, snad nudou, spát. Bezvadnej kluk, skamarádili jsme se a nĀjaký Āas potom i navštĀvovali, pokud nás osud nechal zároveĀ doma. ĀĀtili jsme se Amerikou, povídali si a všechno bylo dobré, dokud jsem neonĀmĀl. Nefungovala nám klimatizace, mĀli jsme tedy poĀTMád otevĀTMená okna a ze suchého vĀtru mi vyschlo v krku tak, Ā¾e jsem jen sípal. J Cestou na východ jsme se stavili u jeho známých, na

přeměstí Bostonu, vykoupali se u nich a vyspali v pořádné posteli. Po vyložení v Billerice, tentokrát tam Ramon Gonzales nebyl a za vykládku jsme si zaplatili, jsme jeli nakam do východního Texasu pro železnou rudu. Přidávají ji do jídla pro psy, kvůli obsahu železa. A tak jsme měli trailer plný pytlované železné rudy k dodání do Kalifornie, nakam na sever od Los Angeles, na US - 99.

My se vrátili do Moreno Valley v Kalifornii, kde byl náš podnik, nechali jsme tam trak a jeli domů.

MICHAL MÁLEK